

Den satsen jag derför vill yrka,
 I land som på stormande haf:
 Min Kung kan jag älska och dyrka
 Och likväl ej wara en slaf.

3. Herrliga dag för den Skandiska jorden,
 Dyrbar för Konung och nordiska land!
 Sprid du, o himmel! ditt ljus öfver Norden,
 Skydda de ömma och heliga band!
 Högt ljuder glädjen i slott och i hydda,
 Högt skallar jublet från strand till strand,
 Vårdes vår älskade Konung beskydda,
 Du som har kungar och folk i din hand.

En liten Flickas glädjewiså i anledning af Kröningsståten.

1. Jag också sjunga vill en gång —
 Den visan blir ej mycket lång;
 Men kärlek bor uti min sång
 För goda Swenska Kungen.
2. För Drottningen jag sjunger me,
 Det enda offer jag kan ge.
 Jag sjunger för små Prinsarne
 Och äfwen för Prinsessan.
3. Vår Kung fått kronan i vårt land —
 Gud skydde Kungen med sin hand!
 Om jag blir snäll — i himlens land
 Jag ock får krona våra.

Krönings-Wisor.

Med anledning af Deras Majeståter
Konung OSCAR den I:stes
 och Drottning
JOSEPHINA MAXIMILIANA
EUGENIAS

Krönning,

i Stockholm d. 28 Sept. 1844.

Den Första:

Swenska Folkets sång på Kröningsdagen.

Den Andra:

En Sällsapsång wid samma tillfälle.

Den Tredje:

En gammal Sjömans sång wid Krönningen.

Den Sjunde:

En liten Flickas glädjewiså i anledning af
 Kröningsståten.

Jönköping,

hos S. P. Lundström, 1844.

Triumph-Sången

Den kungliga akademien
den 17:de Mars 1792

Den kungliga akademien
den 17:de Mars 1792

Den kungliga akademien
den 17:de Mars 1792

Den kungliga akademien
den 17:de Mars 1792

Den kungliga akademien
den 17:de Mars 1792

Den kungliga akademien
den 17:de Mars 1792

Den kungliga akademien
den 17:de Mars 1792

Den kungliga akademien
den 17:de Mars 1792

Mel.: Upp, bröder! för Konung och fädernebygd.

Triumph, o, Svenskar! er Konung i dag
Far glad mot sin spira, sin krona. O, skåden
med glädje hans älskade drag, Der mildhet och
adelhet trona; Hans glada, Hans nöjda, Hans
jublande folk. Skall ej för sin kängla behöfva
en folk. Den fins inom Konungens hjerta.

3. Ett eko går nu genom Svenskarnes
bröst. Förenadt gemensamt till höjden; Och Kon-
ungens Konung hör endast en röst. En sam-
klang af bönen och fröiden; Tillbaka den skundar,
och Svealands land. Skall skåda en Engel, som
för i sin hand. Den uppslutta bödens insegel.

4. Nu kallad till Kung af den mäktiga
röst, Kring hwars fötter werldar sig sträcka;
Må Hans heliga willa lifwa Ditt bröst, Må
kraften och mod Han Dig räcka; Svälmt Hans
Englar kring Din thron, kring Din stig, Och
bjude Han öfwer Ditt land, öfwer Dig, Hwad
har Du och wi till att frukta?

5. Mot framtiden skåda med glädje, o
Kung, På kärlek är Svenskarnes rika, Och al-
drig Ditt swärd och Din krona blir tung, Ei
Swea och Nore skall swika; Nej endast med
folklagens trohet till wakt, Du alltid skall finna
orubblig Din makt, Din thron skall stå fast
liksom klippan.

6. Nu Svenskarnes gamla Krona Du
bär, Snart Nores Ditt hufvud skall pryda;

Af oss och af dem lika älskad Du är, Hvem
vill ej den Rättvise lyda? Ja, råf dem Din
trofasta, Kungsliga hand, Runt fastare med
dem förenings band, Och ledja så bröder
wid bröder.

6. Umgifwen af dogdernas strålgans än
mer, An af diademets som blistrar, Två kronor
Din Drottning, Din maka Du ger, Som rift
af juvelerna gnistrar. Din sköna, Din ädla,
Din älskade brud, Är värdig sin make, och
värdig sin skrud, Din ätt höga härliga moder.

7. Ett ärligt, ett redbart och tänkande folk
Skall Du råda, leda och styra; Och språket är
endast det redliga tolf; Det harar alle smickar,
all pra. Det skänker sin kärlek, Det skänker sin
tro; Mår blott i Ditt hjerta förtröende bo.
Det sköna, det heliga, sanna.

8. Säg aldrig med tvekan det herrskares
ord, Som faller oss alla till striden. Vi ännu
är söner af klippberget nord, Ej tapperhet bort-
nötts af riden; Med mod uti bröstet, och armar
med märke, I striderna stå vi som härar af berg,
Med Öfvar och seger till lösen.

9. Ja, skrif, som Din store och bragd-
rike far, Med svärdet på fiendens panna, Att
Svenskarnes trohet och kärlek du har, Och bjud
dem i tid till att stanna! Med svärdet i han-
den och klippor af jern Den Svenska Solda-
ten, sitt fosterlands värn, Skall omge sin Kon-
ung med lagrar.

10. I friden sig samla kring hyddornas
hård Den husliga sällhetens Gudar, Och vän-
skap och kärlek den sängen är värd, Som då
genom samlingen ljudar. Der sjunger med glädje

båd' gammal och ung; Beware Gud alltid vår äls-
skade Rung, Vår frihet, vårt lugn och vår ära.

11. Historien står färdig att på sina blad
Så skrifa om Dig och Din ära, Och redan
der står mången glänsande rad, Och fler skall
den säkert begära; Och dem skall du gifwa med
Sanning och Rätt. Ditt högsinta hjerta, Ditt
redbara sätt Är borgen att målet Du hinne.

12. Och fästet på tadlets hyäna wid Dig,
Som vanligt, den giftiga tanden, Den tram-
pad, förkrofad, skall bort smygga sig, Och sinna
sin död uti sanden. Ej alltid den grömma skall
lösa sitt rof Bland Rungar, och Hjeltar och
Statsmän i hof; Föraktet den rättvist bestraffar.

13. Sent ärfwe Din förstfödde Son och
Din ätt, O Konung, Ditt namn och Din ära.
Bjud honom att herrska med Sanning och Rätt,
Som Du nordens kronor att bära. Vår äls-
skade Kronprins skall lära af Dig Att kärlek
strör blommor på Konungars stig, Och att lö-
nen mödan är värdig.

14. Ja, jublen I Svenskare, och jublen
med fog, Hur kan ni er glädje förklara, Då
hjertat är fullt, då är språket ej nog, Mot
känslorna kan det ej swara! Hörs tusende hur-
ra! o, Konung för Dig, Hwad är det mot bö-
nen, som tyft smyger sig Till himlen från tro-
fasta hjertan.

- Den A k t a: 1809
- N**är dagens drott sin thron beträder
Med konungsguldet om sitt hår,
Sin höllning all naturen qvåder,
Så långt som gyllne strålen når.
Det ljuder sång från blåa flödar,
Det ljuder sång från dal och höjd;
Och menhöjertat gladt förnyar
Sin tacksamhet med jubelfröjd.
- 2.** Nu öfver Skandiens bygder hänger
En rosig morgon full af hopp,
Och tusenstämmigt jubel tränger
Till thronens purpurtrappa upp,
Der nu på Oscars kungapanna
Sin dubbelkrona Norden ser,
Der nu det rätta och det sanna
En väldig målsman folken ger.
- 3.** Hwad glans utöfver fjell och dalar!
Hwad lusa rasker rullas upp!
Hör, wetandet står fram och talar!
Se, konsten öppnar blig sin knopp!
Medborgarkransar wirar krogen,
Sin gullsförd gungar vppigt sålt,
Och öde trakter ristar plogen,
Se'n friden sig som gränsvakt ställt.
- 4.** Och handeln vaknar ur sin hälla
Och flyger öfver stad och land.
De stolta drakar wingsnabbt ila
Mot söderlandens rika strand.
De enda bojar, som vi smida,
Det blifwer folkförbrödringens;
Och då utöfver Norden wida
En lyckå blommar utan gräns.

- 5.** Så anar tanken och sig wänder
Till Oscar — hoppet diktar så,
Och uti Josephinas händer
Sitt öde älskar det att få.
Det wurit opp en ek, som grönskar
Högstammig i vår kungagård;
Ej framtid bättre wakt sig önskar
Till frihetens, till ljusets wård.
- 6.** Du werldars Gud, hwars allmakt brusar
I himlaffers harmoni,
Som throner bygger, throner grusar,
Till Dig vår bön uppsände wi:
Styrk kärleken i lott och hydda,
Att kungakronan må bli lätt,
Och med Din fadershand bestydda
Vår Oscar och vår Oscars ätt!

En gammal Sjömans Sång på Kungens Kröningsdag.

- 1.** När stormarne rasa, och wågen
Rör skutan mot motnena opp,
Och windarne gnista i tågen,
Till hwem sätter folket sitt hopp?
Till styrman — ty honom förutan
Hur går det på stormande haf?
Jo, finns ingen styrman på skutan,
Så bär hela skrofwet i qwas.
- 2.** Så folket till Rungen bör sätta
Sitt hopp emot stormarnes samn,
Ty will han det sanna och rätta,
Han nog förer skeppet i hamn.